

I Hayatın Sınırında Yaşam I Şerif KURTULUŞ

dr_kurtulus@mynet.com

I Sabahın altısında aynaya bakan bir çift göz... Güzel bir yüz ve estetik bir vücuda bakıp mutlu oluyordu. Yine de hafif nemlendirici sürdü. Fondöten ile renk fonunu oluşturduktan sonra eyeliner ile yeşil gözlerinin ışıltısını yansıttı. Uzun kirpiklerini rimelle daha da belirginleştirerek hafif bir ruj ile makyajını tamamladı. Biraz daha güzelleşmek, biraz daha iç rahatlığı ve özgüven...

Görevli servis aracı gelmiş, yavaşça süzülerek yerini almıştı. Gitmesi gereken herkes yerini alınca, hastane önünden birkaç kişiyi daha alan servis ilçeyi arkasında bırakmıştı bile...

Araçta nice umutlar vardı kampa doğru giden. Uçsuz bucaksız, bir o kadar verimli bahçe ve tarlaların içerisinde (topraklı yolda) ilerlerken, şoförün uygun gördüğü Kürtçe bir

ezgi ve sonrasında kulak tırmalayan arabesk bir şarkı çalıyordu. Kendi güzelliğiyle ortama kattığı havayı kendi müzikleriyle de tamamlamalıydı. Hemen cep telefonunu çıkarıp kaptanın hayır diyemeyeceği bir üslup ile müzik çaların kablo bağlantısını rica etti. Artık Dj kendisiydi. Nurettin Rençber'in "Söyle Sunam'ı ile başlamıştı. Ardından her dinlediğinde kendi yaşamını bulduğu Şivan Perwer Xanima Min (Hanımım) şarkısı ve bitiminde insanlık dersi vermek istercesine Carol Samaha'dan Arapça bir ezgi "Bisabah el alf el talet" ile devam etmişti. Ve beklenen an! Hareketli Arapça şarkıyla ortam şenlendi. Serviste birkaç kişi alkış tutarak eşlik etmişti ve böylece güzel bir güne başlanmıştı.

Servis tellerle çevrili Çadır Kent'e yaklaştıkça coşkulu hava yerini bildik-kasvetli bir ruh haline bırakıyor-

du. Bu durum giriş kapısında servisin içine gelen güvenlik görevlisinin Arapçayla "Suri bi?" (Suriyeli var mı?) sorusuyla esprilere karışıp gitmişti bile...

Ve yine aynı işi yapmaya geldiği sıradan bir gün. Hani diplomalı olmasa bile o artık profesyonel bir tercüman idi. Bazen güvenlik, bazen sağlık, bazen de ikili ilişkilerde en mahremi bile tercüme etmişti.

Yine telsiz anonsu, telsizin mandalına basarak söylenene cevap verdi. Güvenlik ekibiyle birlikte bir araca binip, yan yana sıralanmış ve tel örgü ile birbirinden ayrılmış mahalleler arasından geçerek, ana caddeden geçtiler ve 17. Mahalleye vardılar. Olay mahalline geldiklerinde durum kontrol altına alınmış, kendisi, bayan güvenlik ile birlikte darp edilen kadına eşlik etme - revire götürme

görevi verilmişti. Revirde hastaya refakat ederken, tahkikat yapan güvenlik ekipleri ile kadın arasında duygusal köprüsü oluyor. Kocasının tarafında darp edilen kadının acısını derinden hissediyordu. Zaten bu duygu ona yabancı değildi. Dönem dönem annesi de aynı şiddeti babasından görmüştü. Her seferinde de annesi isyan etmemiş, babasını haklı görmüş ve onu korumuştur. Yine de; kocasının tarafında darp edilen kadının yerinde bir an bile olmak istemezdi. En azından bu kadar güzel ve alımlı bir bayan olmanın verdiği özgüvenini rahatlatmaya yetiyordu.

Söylenenleri tercüme etmeye çalışırken birden sesi kısılır gibi oldu. Konuştukları boğazında düğümlendi, kalp atışı hızlandı. Avuç içi terledi. O altın saçlı çocuk karşısına çıkmıştı. Çıkmakla yetinmeyip refakat ettiği hastaya “mama..!” (anne..!) diye sarılmıştı.

Yine kendini kontrol edemiyordu. Kendisine bile itiraf etmeye korktuğu o çocuk yine karşındaydı. Annesinin çaresizliğine kederlenen çocuğun hali bile O’nu çekiyor, gözlerinin maviliğine kendini teslim etmek istiyordu.

Altın saçlı olmasının yanında toplumda kabul gören davranışları da onu etkiliyordu. Farklı olmanın, farklı düşünmenin bir savaş nedeni olamayacağını düşünüyordu. Anlaşamayan toplumların gelecek nesiller ile bu sorunları çözebileceğine inanıyordu. Dolayısıyla “savaşın kazanılması olmaz” diyordu. Merkezi iktidarı hiç sevmemişti. Ancak farklı ülkelerden güya ülkelerini kurtarmaya gelen savaşçıları daha büyük tehdit olarak görüyordu. Zaten bu düşüncelerine cevap veremeyen diğerleri artık onu aralarına almıyor, yaptıkları toplantılara katmıyorlardı.

Bir mülteci..!

Hayır..!

Böyle bir şey asla olamaz, olmamalı diye içinden geçirdi. Bir an önce bulunduğu ortamdan uzaklaşmalıydı. Artık daha fazla acı çekmek istemiyordu.

Arkadaşını arayarak görev değişimi teklif etti ve hızla ortamdan uzaklaştı. Annesine sarılıp ağlamak istiyordu. Kendini yalnız ve umutsuz hissetti.

Arkadaşının yerine oturdu ve neredeyse 100 kişiden fazla olan hastaları sırayla doktora tercüme etmeye çalıştı. Ateşlenen çocuğun annesinde oluşan korkuyu, yüzündeki sivilceyi yok etmek isteyen genç bir kızın güzellik kremi ısrarını, ileri bir merkeze sevk almak için nice bahaneler sunan amcaya, vaginal akıntısı olan hastanın çekingenliğini tane tane, objektif ve profesyonelce aktarmıştı doktora. Yeri geldiğinde, bazı mültecilerin yeni doğan çocuklara “Türkiye” ismi koyduğunu, yeni başlayan her doktora anlatıyordu. Ve akşam olmuştu, bir poliklinik hizmeti daha bitmişti.

Akşama doğru anlamsızlaşan korkunun yerini çiğ köfte merasimi ile hafif acımsı bir tada bıraktı. Çiğ köfteyi eritmek için çadır kent’in içindeki ana caddeyi adımlamaya başlamışlardı. 3-4 km’yi bulan cadde O’na mutluluk veriyordu. Caddenin her iki tarafında nice güzellikler vardı. Ayakkabı tamircisinden tatlıcıya, kahvehaneden kuş satıcısına, internet kafeye kadar birçok işyeri vardı. İnsanı rahatlatan kalabalıklar dâhil...

Ve artık dinlenme saati... Kendi arasında personel geceyi bölüşmüştü. İlk kısım görev icra edilmiş ve geçenin 2’sinde güzel bir uykuya doğru

konteynıra gitmişti. Yatağına uzanmış altın saçlı çocuğu düşünüyor, yasak bir aşkın hayalini kuruyordu. Birden sesler gelmeye başladı.

Önce bir tane düştü,

ve bir tane daha

ve yine aynı oldu.

Bu sefer üç tane bir anda...

Belki de son bir çığlık karışıp kayboldu bu sesler arasında, kimbilir..!

Biraz uzağında olsa da top-silah sesleri ürperti veriyordu O’na...

Yatağından yavaşça kalktı. Arkadaşının yatağına yavaşça uzandı. Arkadaşına sarılıp “korkuyorum” dedi.

Sabah nöbet devri yapılmış. Görevli servise binilip geri dönüşe geçilmişti. Serviste herkes gece gelen silah seslerini konuşuyordu. Yatağına uzandığı kız arkadaşı yüksek sesle kendisinin ürkek bir ceylan gibi nasıl korktuğunu ve yanına uzandığını anlatıyordu herkese...

Evet korkmuştu...

Ve bu şekliyle bilinmeliydi. Hâlbuki silah seslerinden öte, Altın saçlı Çocuğu ve kaybettiği gelecek umutlarını gizlemeliydi...

Şerif KURTULUŞ - Ceylanpınar Devlet Hastanesi, Göğüs Hastalıkları Kliniği, Şanlıurfa